

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **M. K.**, bytem X, zastoupeného Mgr. Michalem Mazlem, advokátem se sídlem v Praze 2, Vinohradská 938/37, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem v Liberci 2, U Jezu 642/2a, za účasti: **1) Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, územní pracoviště Hradec Králové, se sídlem v Hradci Králové, Horova 180, **2) Lesy České republiky s. p.**, ředitelství Hradec Králové, se sídlem v Hradci Králové, Přemyslova 1106/19, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. února 2015, č. j. OÚPSŘ 417/2014-339.1 KÚLK 17955/2015, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. února 2015, č. j. OÚPSŘ 417/2014-339.1 KÚLK 17955/2015, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 11.228,- Kč, a to do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Michala Mazla, advokáta se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 27. 4. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 2. 2015, č. j. OÚPSŘ 417/2014-339.1 KÚLK 17955/2015, které bylo žalovaným

označeno jako „sdělení k písemnosti ze dne 21. 11. 2014“. Specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, jako stavebního úřadu, ze dne 15. 1. 2014, sp. zn. SÚ/6355/13/HOZ, č. j. SU/14/218/HOI, kterým stavební úřad rozhodl o změně dočasného využití území týkající se pozemkových parcel č. 411, 414, 416, 417/1 a 417/3 v katastrálním území Ohrazenice u Turnova, pro účel tréninkové motokrosově tratě (zrušení prvostupňového rozhodnutí bylo rovněž v žalobě navrhováno).

Z žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného plyne, že toto je označeno jako „sdělení k písemnosti ze dne 21. 11. 2014“, a to z toho důvodu, že podání žalobce ze dne 21. 11. 2014 žalovaný za odvolání vůbec nepovažoval, protože je žalobce dle něho nebyl oprávněn podat. Tento závěr plyne dle žalovaného ze skutečnosti, že stavební úřad, rozhodující jako správní orgán prvního stupně, žalobce nevymezil jako účastníka územního řízení. Z toho důvodu žalobce nedisponuje procesními právy účastníka řízení, mezi která mimo jiné patří doručování písemností vydaných v územním řízení do vlastních rukou a možnost podat odvolání proti konečnému rozhodnutí. Žalovaný v uvedeném „sdělení“ de facto potvrdil, že správní orgán prvního stupně postupoval správně a žalobce nemá postavení opomenutého účastníka řízení. Z toho důvodu mu rovněž nemůže svědčit lhůta pro podání odvolání ve smyslu § 84 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Opačný závěr by vedl dle žalovaného k extenzivnímu výkladu účastenství nekorespondujícímu skutkovým a právním okolnostem případu (rozhodnutí o změně dočasného využití území bylo vydáno dne 15. 1. 2014, právní moci nabylo dne 4. 2. 2014; žalobce se s tímto seznámil při nahlížení do spisu dne 22. 10. 2014 a včasnost podaného odvolání dovozoval z aplikace § 84 s. ř., které se na něj jako na opomenutého účastníka má vztahovat).

Žalobce sice tvrdil v odvolání, že je dotčen prachem a hlukem z povoleného záměru, ale vlastnické právo není dle názoru žalovaného absolutně nedotknutelným právem a jistá omezení je každý vlastník nucen snášet. V této souvislosti žalovaný odkázal i na § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, kde je normováno přípustné omezení vlastnického práva v sousedských vztazích.

Svůj závěr o neúčastenství žalobce žalovaný odůvodňoval rovněž tím, že v daném případě byl nejprve záměr motokrosově trati projednáván ve zjišťovacím řízení, kde mohl žalobce jako veřejnost vznést připomínky proti projednávanému návrhu (žádné připomínky ve zjišťovacím řízení uplatněny nebyly) a rovněž mohl vznést požadavek na účastenství v navazujícím řízení. Oznámení o zahájení navazujícího územního řízení bylo veřejnosti oznámeno veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desce správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni. Žalobce tak včas a dostatečně neprojevil zájem účastnit se územního řízení jako jeho účastník. Účastníci územního řízení byli jmenovitě vymezeni v oznámení o zahájení územního řízení ze dne 18. 11. 2013 vydaném prvostupňovým správním orgánem a s těmito bylo nadále jednáno. Na závěr napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobcovo odvolání neposoudil ani jako důvodný podnět k zahájení přezkumného řízení z moci úřední (v této souvislosti odkázal na hlukovou studii a na ni navazující souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje, když ze závazného stanoviska správní orgán prvního stupně vycházel a v návaznosti na něj v souladu se zákonem povolil změnu dočasného využití území).

II. Obsah žaloby

Žalobce se v podané žalobě nejprve vyjadřoval k tomu, že sdělení žalovaného k jeho podání - odvolání ze dne 21. 11. 2014 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 1. 2014 o změně dočasného využití území - je rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a je tudíž napadnutelné správní žalobou a přezkoumatelné ve správním soudnictví. K tomuto uvedl, že i v případě, že žalovaný vyhodnotil podání žalobce jako odvolání podané osobou neoprávněnou, tj. jako odvolání nepřipustné, měl toto rozhodnutím zamítnout ve smyslu § 92 odst. 1 s. ř. Materiálně vzato je tak „sdělení“ žalovaného k odvolání žalobce rozhodnutím ve smyslu již uváděného § 65 s. ř. s.

Žalobní body uvedené v žalobě směřovaly zejména ke skutečnosti, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem v původně podaném odvolání. Žalovaný se konkrétně nevypořádal s účastenstvím žalobce v územním řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalobce své postavení účastníka v územním řízení odůvodňoval tím, že jeho pozemky jsou pozemky sousedními k pozemkům, o kterých bylo v územním řízení rozhodováno, byť zde nejde o sousedství mezující. Jeho práva jsou přímo dotčena povoleným záměrem, se kterým je spojena zvýšená prašnost a hlučnost, která se žalobce přímo dotýká. Na to navazovala další pochybení správního orgánu prvního stupně napadená v odvolání žalobce, se kterými se žalovaný nevypořádal a totiž, že žalobci mělo být územní rozhodnutí doručováno dle § 87 odst. 1 stavebního zákona do vlastních rukou a nepostačilo pouhé doručování ve smyslu § 87 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Z toho důvodu je žalobce přesvědčen, že mu běžela lhůta k podání odvolání ve smyslu § 84 s. ř. ode dne 22. 10. 2014, tj. ode dne, kdy se dozvěděl o obsahu územního rozhodnutí při nahlížení do spisu. Vymezení okruhu účastníků řízení je nadto úkolem správního orgánu, který v této souvislosti musí postupovat z moci úřední.

Žalovaný se rovněž adekvátním způsobem nevypořádal s žalobcem napadeným způsobem, jakož i výsledky měření hluku zaznamenanými v protokole o měření – protokol o zkoušce č. F/070/13, Motokrosový areál – Ohrazenice u Turnova, měření hluku v mimopracovním prostředí ze dne 15. 10. 2013. Žalovaný se tak téměř žádným způsobem nevypořádal se skutečností, že žalobce zpochybnil ve svém odvolání objektivnost, rozsah a důkladnost provedeného měření hluku na základě konkrétních důvodů.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a rovněž rozhodnutí správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni, které žalovanému rozhodnutí předcházelo.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný zaujal procesní stanovisko ve svém vyjádření ze dne 17. 6. 2015, když v plném rozsahu odkázal na obsah svého žalobou napadeného rozhodnutí (sdělení) a důvody tam uvedené. Uvedl, že k závěru o tom, že žalobce není účastníkem územního řízení, dospěl na základě listin, které jsou součástí spisu vedeného prvostupňovým správním orgánem, zejména z oznámení o zahájení územního řízení ze dne 18. 11. 2013, kde jsou jmenovitě vymezeni účastníci územního řízení o předmětném stavebním záměru. Vymezení účastníků řízení je potom zdůvodněno v územním rozhodnutí ze dne 15. 1. 2014 a toto je dle názoru žalovaného zcela v pořádku. Žalobci, protože není účastníkem řízení, nesvědčí ani lhůta k podání odvolání ve smyslu § 84 s. ř. Tato svědčí pouze účastníkům, těmto ale bylo územní rozhodnutí řádně doručeno, nebylo jimi napadeno odvoláním, a proto dne 4. 2. 2014 nabylo právní moci. Z uvedených důvodů nemohlo být s podáním žalobce ze dne 21. 11. 2014 nakládáno jako s odvoláním. Žalovaný s ním však nakládal jako s podnětem k zahájení přezkumného řízení z moci úřední, k důvodnosti zahájení přezkumného řízení však nedospěl. Žalovaný v tomto smyslu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007-71 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého není na zahájení přezkumného řízení právní nárok, proto v případě, že správní orgán nedojde k závěru o důvodnosti jeho zahájení, podnět jej iniciující vyřídí pouhým přípisem, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

Žalovaný tak navrhl odmítnutí žaloby jako nepřípustné, když tato směřuje proti aktu správního orgánu, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a jde tudíž o kompetenční výluk ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Svého práva přihlásit se do řízení jako osoby na řízení zúčastněné využily Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a Lesy České republiky, s. p. K podané žalobě se však žádná ze zúčastněných osob nevyjádřila.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud tak učinil bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když naplnění předpokladů pro rozhodnutí podle citovaného ustanovení je rozebráno níže.

Z obsahu správního spisu krajský soud podává, že u Městského úřadu Turnov (prvostupňový stavební úřad) byla dne 8. 11. 2013 podána občanským sdružením Black Cattle M.C. Turnov (dále jen „žadatel“), žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území týkající se pozemkových parcel č. 411, 414, 416, 417/1 a 417/3 v katastrálním území Ohrazenice u Turnova, pro účel tréninkové motokrosové tratě. Žádost byla opatřena všemi nezbytnými přílohami. Před podáním žádosti bylo vedeno zjišťovací řízení ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), jehož výstupem bylo dne 13. 9. 2013 vydání závěru zjišťovacího řízení s tím, že posuzovaný záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude tudíž posuzován ve smyslu výše uvedeného zákona.

Dne 18. 11. 2013 bylo prvostupňový stavebním úřadem vydáno oznámení o zahájení dočasného územního řízení a pozvání k veřejnému ústnímu jednání. Jako účastníci řízení byli ve smyslu § 85 odst. 1 a 2 stavebního zákona vymezeni žadatel, obec Ohrazenice, Česká republika – Státní pozemkový úřad, Lesy České republiky, s. p., Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, V. N. a společnost ČEZ Distribuce, a.s. Z katastrálního plánu, na kterém je záměr motokrosové trati zakreslen, je potom zřejmé, že jako účastníci řízení byli dále vymezeni výlučně vlastníci pozemků mezujících s pozemky, na nichž se nachází motokrosová trať. Oznámení bylo vyvěšeno na úřední desce ode dne 25. 11. 2013 do 29. 12. 2013 a účastníkům bylo doručeno do vlastních rukou. Protokol o veřejném ústním jednání ze dne 7. 1. 2014 byl sepsán za účasti účastníků řízení, tito nevznegli námitek, nikdo z veřejnosti nevznegli připomínky.

Dne 15. 1. 2014 bylo prvostupňovým stavebním úřadem vydáno územní rozhodnutí o změně dočasného využití území pro účel tréninkové motokrosové tratě na pozemkových parcelách 411, 414, 416, 417/1, 417/3 v katastrálním území Ohrazenice u Turnova za současného stanovení podmínek pro nové využití pozemků (zejména možnost jízdy max. 12 motocyklů po dobu 4 hodin dvakrát týdně). Změna využití území koresponduje s územním plánem obce Ohrazenice, neboť předmětné pozemky se nacházejí ve funkční ploše „Plochy pro sport a rekreaci“. V odůvodnění rozhodnutí se prvostupňový stavební úřad vypořádal s vymezením okruhu účastníků, jak je popsán výše, když těmito jsou ve smyslu § 85 odst. 1 písm. a) stavebního zákona žadatel, ve smyslu § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona obec Ohrazenice, ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona vlastníci dotčených pozemků, tj. obec Ohrazenice a vlastníci inženýrských sítí na pozemcích, tj. společnost ČEZ Distribuce, a.s. a ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona osoby, jejichž vlastnické nebo jiné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Tedy Česká republika – Státní pozemkový úřad, Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, V. N., Lesy České republiky, s. p. a obec Ohrazenice. Při stanovení okruhu účastníků ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona stavební úřad vycházel zejména ze závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 5. 11. 2013, ve kterém je s návrhem na změnu využití území pro Sportovní motokrosový areál uveden souhlas. Závazné stanovisko vychází z protokolu o zkoušce č. F/070/13 – měření hluku v mimopracovním prostředí, dle kterého při šetření na místě – zkušební jízda po dobu 4 hodin celkem 8 motocyklů - jednoznačně vyplynulo, že hluk při provozu na trati splňuje hygienické limity a to při dodržení 4 hodinového provozu na trati denně (tato podmínka byla mimo jiné zapracována do výroku územního rozhodnutí).

Dne 12. 3. 2014 bylo prvostupňovému stavebnímu úřadu zasláno vyjádření žalobce s tím, že byl v územním řízení, jak je popsáno výše, opomenutým účastníkem a žádá tak nahlédnutí do spisu. Žalobce uvedl, že se považuje za účastníka územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť je vlastníkem pozemků s parcelními čísly 400/3, 1039 a parcelními čísly stavebními

409, 410 a 388 a staveb na nich. Jím vlastněné pozemky jsou potom ve vzdálenosti 150 – 250 metrů od motokrosové trati a žalobce je tak přímo dotčen na svých právech prachem a hlukem z motokrosové trati. Žalobce upozorňoval na skutečnost, že hluková studie předložená žadatelem pro zjišťovací řízení vykazovala značné nedostatky a její závěr nebyl použit orgánem ochrany veřejného zdraví (výše uvedené vyplývá ze závěru zjišťovacího řízení provedeného Krajským úřadem Libereckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství ze dne 13. 9. 2013, sp. zn. KULK 53930/2013. OŽPZ 889/2013). Hluková zátěž měla být dále posuzována stavebním úřadem, žalobce tak byl zkrácen na svých právech, když se k tomuto nemohl jako účastník řízení vyjádřit. Po opakované žádosti ze dne 4. 7. 2014 bylo žalobci sdělením stavebního úřadu ze dne 13. 8. 2014 umožněno do spisu nahlédnout. Dne 22. 10. 2014 byl právní zástupce žalobce nahlížet do spisu o popisovaném územním řízení vedeném prvostupňovým stavebním úřadem.

Odvoláním ze dne 21. 11. 2014, které bylo prvostupňovému stavebnímu úřadu doručeno dne 24. 11. 2014, žalobce napadal územní rozhodnutí ze dne 15. 1. 2014. Domáhal se zejména toho, že je opomenutým účastníkem územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Žalobce rozporoval výsledky měření hluku, jak jsou zaznamenány a popsány ve výše citovaném protokole o zkoušce č. F/070/13 – měření hluku v mimopracovním prostředí. V neposlední řadě pak namítal, že v projednávané věci nebyla posuzována kumulativní hladina hluku, tj. hladina hluku při kumulativním působení všech možných zdrojů hluku. V odvolání bylo namítáno rovněž nevypořádání se prvostupňového stavebního úřadu s prachem a znečištěním ovzduší, když v této otázce stavební úřad vycházel pouze z tvrzení žadatele uvedených v žádosti o vydání územního rozhodnutí. Nad rámec všeho uvedeného žalobce v odvolání rovněž upozornil na skutečnost, že provoz na motokrosové trati se děje v rozporu s podmínkami uvedenými v územním rozhodnutí, když se na trati pořádají motokrosové závody.

Pokud jde o samotné právní hodnocení projednávané věci, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je přípis žalovaného ze dne 27. 2. 2015, č. j. OÚPSŘ 417/2014-339.1 KULK 17955/2015, označený jako „sdělení k písemnosti ze dne 21. 11. 2014“, rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

Krajský soud v této souvislosti dospívá k jednoznačnému názoru, že ano, a to s ohledem na obsahovou stránku tohoto „sdělení“ při zvážení závěrů uvedených v nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Z něho plyne, že... „Jestliže zákon ukládá rozhodnout o podání označeném jako "odvolání" a shledá-li správní orgán, že se jedná o odvolání nepřípustné, jež je nutné zamítnout, protože kupř. bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou (ustanovení § 92 odst. 1 věta první s. ř.), nesmí se správní orgán tomuto úkonu vyhýbat tím, že na podání bude reagovat sdělením, jež by soudně přezkoumatelné nebylo. Je-li takové sdělení správního orgánu jedinou reakcí na tzv. opomenutým účastníkem řízení podané odvolání, z něž plyne, že správní orgán neshledal předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí (ustanovení § 92 odst. 1 věta druhá s. ř.), pak je zřejmé, že se správní orgán podaným odvoláním zabýval, byť o něm nerozhodl úkonem formálně označeným jako "rozhodnutí". Považuje-li tzv. opomenutý účastník řízení takové sdělení za rozhodnutí o jeho odvolání, musí jej soud přezkoumat i z tohoto hlediska a nemůže se při tom vyhnout skutkovému a

právnímu kontextu; předpokladem pro postup správního orgánu dle ustanovení § 92 odst. 1 věta druhá ve spojení s ustanovením § 94 odst. 1 věta poslední s. ř. je jeho zamítavé rozhodnutí o podaném odvolání, a proto soud musí a priori vycházet z toho, že vůle správního orgánu zamítnout odvolání projevována byla.“

Skutkový stav popsáný v odůvodnění uvedeného nálezu Ústavního soudu je přitom totožný se skutkovým stavem projednávané věci. Citované „sdělení“ žalovaného ze dne 27. 2. 2015 je tak materiálně vzato nepochybně rozhodnutím naplňujícím pojmové znaky aktu přezkoumatelného ve správním soudnictví ve smyslu § 65 s. ř. s.

Na skutkový stav projednávané věci přitom rovněž plně dopadá ustanovení § 84 odst. 1 s. ř., dle něhož osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze pominout.

Bylo tedy povinností žalovaného pro případ, že žalobce nepovažoval za účastníka řízení a měl tudíž jeho odvolání za nepřípustné, postupovat dle § 92 odst. 1 s. ř. Tedy v první řadě žalobcovo odvolání jako nepřípustné zamítnout a dále postupovat v intencích citovaného ustanovení. Ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. je totiž nutno vztáhnout nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potencionální účastník o probíhajícím správním řízení vůbec nevěděl a neparticipoval na něm, a tudíž mu ani konečné rozhodnutí nebylo doručeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48).

Pokud jde o samotný obsah „sdělení“ žalovaného, respektive z důvodů shora uvedených o obsah jeho rozhodnutí o odvolání žalobce, pak nemohl krajský soud dospět k jinému závěru, než že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný se totiž relevantním způsobem nevyjádřil k podstatě odvolání, tj. zejména k otázce, zda je žalobce účastníkem proběhlého územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Žalovaný, jako i jakýkoli správní orgán, je přitom povinen se kdykoli za řízení zabývat okruhem jeho účastníků, zejména pak v případě, že své účastenství na základě konkrétních skutečností tvrdí konkrétní osoba. Této své povinnosti však zůstal žalovaný hodně dlužen.

Své závěry o neúčastenství žalobce v daném územní řízení totiž dovodil v podstatě pouze ze dvou skutečností. Jednak tvrdil, že žalobce mohl již jako veřejnost podávat připomínky v průběhu zjišťovacího řízení vedeného ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tato argumentace žalovaného nemůže v posuzované věci absolutně obstát, protože je zde klíčovou otázkou právě to, zda je žalobce účastníkem či „pouhou“ veřejností. Zodpovězení této otázky má klíčový dopad na procesní postavení žalobce v průběhu územního řízení (nadto zjišťovací řízení je vedeno ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí stran toho, zda bude mít posuzovaný záměr relevantní dopady na životní prostředí a žádným způsobem nepředjímá konečné rozhodnutí v územním řízení). V průběhu územního řízení může veřejnost podávat připomínky, zatímco účastníci řízení

námítky. Rozdíl mezi těmito procesními nástroji je vymezen ve s. ř., přičemž jednoduše se dá shrnout tak, že o námitkách musí být správním orgánem rozhodnuto, zatímco s připomínkami se správní orgán toliko vypořádá v rámci odůvodnění konečného rozhodnutí.

Dále žalovaný tvrdil, že okruh účastníků řízení prvoinstanční správní orgán jasně vymezil již v oznámení o zahájení územního řízení ze dne 18. 11. 2013, tedy že měl o vymezení účastníků řízení jednoznačnou představu. Žalovaný tuto skutečnost přijal jako neměnný fakt a zcela tak opomněl, že je to právě on coby odvolací orgán, kdo je oprávněn (a současně také povinen) správnost tohoto závěru přezkoumat, případně závěry prvoinstančního stavebního úřadu v tomto směru revidovat.

Žalovaný se rovněž žádným způsobem nevypořádal s žalobcem namítanými nedostatky prvostupňového řízení stran prašnosti a hlučnosti projednávaného záměru, když žalobce konkrétním způsobem napadá výsledky měření hlukové studie. Uvedené je ovšem nezbytným důsledkem toho, že žalovaný na odvolání žalobce reagoval pouhým dopisem, ve kterém de facto obhájí postup prvostupňového správního orgánu a vysvětluje žalobci, že v jeho případě nejde o odvolání, když není účastníkem územního řízení (aniž by se žalovaný touto otázkou věcně zabýval).

Krajskému soudu proto nezbylo než dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

V něm se tak žalovaný musí vypořádat s podáním žalobce jako s odvoláním, tj. posoudit v první řadě s ohledem na shora citované ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. jeho včasnost.

Pokud dojde k závěru, že odvolání bylo podáno včas, musí následně posoudit jeho přípustnost stran toho, zda bylo podáno osobou k tomu oprávněnou. Žalovaný se musí vypořádat s otázkou, zda je žalobce účastníkem územního řízení, když tuto skutečnost bude zkoumat prizmatem všech pro rozhodnutí relevantních skutečností (k tomu např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25). Žalovaný se nemůže při vymezení okruhu účastníků řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona omezit pouze na sousedství tzv. mezujících, ale musí zohlednit konkrétní okolnosti případu a komplexně posoudit situaci v daném území a potenciálnost dotčení pozemků žalobce. V daném případě je zjevné, že osoby přímo dotčené na svých právech nemusejí být pouze vlastníci sousedních, tj. výlučně mezujících pozemků, ale zejména hlučnost a prašnost může dopadat i na pozemky vzdálenější. Krajský soud zdůrazňuje, že pozemky ve vlastnictví žalobce jsou ve vzdálenosti 150 – 250 metrů od motokrosové trati, což je s ohledem na obsah žalobcových námitek týkajících se hluku a prašnosti vzdálenost skutečně minimální. Důvodnost přímého dotčení práv žalobce co do prašnosti a hlučnosti realizovaného záměru se tak dle názoru krajského soudu jeví přinejmenším vysoce pravděpodobná. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám žalobce vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení jeho práv.

Po vyřešení otázky účastenství žalobce by se pak žalovaný musel zaměřit na posouzení odvolací námitky žalobce směřující k záměru samotnému, tj. zejména na otázku prašnosti a hlučnosti, respektive to, zda prvostupňový orgán v územním řízení postupoval správně a v souladu se zákonem.

Krajský soud připomíná, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení správní orgán vázán.

K závěru o důvodnosti zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. krajský soud, byť to bylo žalobcem navrhováno, nedospěl, když důvody vedoucí krajský soud ke zrušení rozhodnutí mají původ výlučně v rozhodnutí žalovaného.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Náklady řízení žalobce jsou potom tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč, a dále odměnou za zastupování advokátem účtovanou dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), počítanou z tarifní hodnoty ve výši 50.000 Kč dle § 9 odst. 4 advokátního tarifu. Hodnota jednoho úkonu tak činí dle § 7 bodu 5 částku ve výši 3.100 Kč. Ve věci byly právním zástupcem žalobce provedeny celkem dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a sepis žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu), celkem tedy odměna za zastupování činí 6.200 Kč. Náhrada nákladů řízení je dále představována paušální náhradou hotových výdajů ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu, v hodnotě 300 Kč za jeden úkon, v projednávané věci tak 600 Kč. A v neposlední řadě je náhrada nákladů řízení tvořena daní z přidané hodnoty ve výši 21% počítané z odměny a náhrad ve výši 1.428 Kč, když právní zástupce žalobce osvědčil, že je plátcem DPH ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. Náhrada nákladů řízení žalobce tak představuje částku 11.228 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit do 10 dnů ode dne právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Krajský soud rozhodoval rovněž o nákladech osob zúčastněných na řízení, když těmto ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. žádné náklady v řízení nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. května 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu